

In de hoofdstukken die nu volgen (35—51), geeft hij de regelen voor den *διδάσκαλος*, als hij in het midden der gemeente de leer te ontwikkelen heeft.

Bijzonder treffend is in dit geschrift de teekening van den Apostel Paulus, als voorbeeld in de *ψυχῶν ἐπιμελεία*.

In de meeste opzichten staat het boek van Chrysostomus hooger dan dat van Gregorius. Het werd waarschijnlijk omstreeks 370 of 380 geschreven. Ook hij had zich eerst aan de priesterlijke wijding onttrokken, en verdedigt zich van wege deze handeling tegenover zijn vriend Basilius, tevens met het doel om hem te bewegen het priesterambt te aanvaarden. Evenals Gregorius begint hij met het hooge ideaal te teekenen, waaraan de priester te beantwoorden heeft. Hij handelt zoowel over den priester als herder der zielen, als over hem als verkondiger van Gods Woord. Over dit laatste het breedst, en wel omdat het Woord de beste arts enij is voor zieken van ziele. Zijne beschouwingen hebben dus tot object het ambt van den priester, naar twee zijden geteekend: als *ποιμήν* en als *διδάσκαλος*. Eenigszins opvallend is het zeker met Jacoby te noemen, ¹⁾ dat Chrysostomus in het geheel niet vermeldt den arbeid aan de catechumenen. Wel werd dit vaak ook aan leeken toevertrouwd, maar toch was het laatste onderwijs, aan de competenten, bepaaldelijk de taak van den priester.

In de periode na Chrysostomus ging de Grieksche kerk hoe langer zoo meer haar heil zoeken in ontwikkeling van den cultus, met verwaarloozing van de prediking, zoodat in de latere geschriften alleen over den priester als liturg wordt

1) Die practische Theologie in der alten Kirche, Theol. Studien und Kritiken, Jahrg. 1890, pag. 323.